

Julià Garcia-Candau*

Equipaments, un repte

Espanya és l'únic membre de la Comunitat Econòmica Europea que no posseeix un estadi olímpic. Gràcies a la postulació de Barcelona com a seu per a 1982, independentment d'allò que sentencie el Comitè Olímpic Internacional, es podrà comptar a curt termini amb un escenari atlètic d'homologació internacional. Espanya és, a aquestes altures de la funció, un dels estats europeus per sota de la mitjana pel que fa a equipaments esportius. Afortunadament, gràcies a la descentralització produïda en els darrers anys, l'increment dels espais per a la pràctica dels esports bàsics ha estat, en algunes autonomies, espectacular.

Aquest estat ha passat dècades tot creant espectadors de futbol. Tan sols quan certs esportistes singulars han aconseguit un fort impacte popular ha estat possible plantejar-se la possibilitat de practicar noves disciplines. Alguns dels esports que en els darrers anys han tingut un creixement desmesurat han patit durant molts anys una vida lànguïda. El tennis passà a ser un esport de masses amb els èxits de la Copa Davis; la vela ha tingut impulsos insospitats quan ha triomfat en campionats mundials i en jocs olímpics; el bàsquet ha passat a ser un esport distingit tan prompte com s'ha col·locat en l'elit mundial; el golf és quasi una disciplina popular gràcies a Severiano Ballesteros; s'ha entrat en la fase de manteniment gràcies al motociclisme, i sembla que després de prolongats esforços s'arribarà al circ de la Fórmula 1.

Quan encara no s'ha produït la finalització del mapa de la infraestructura, s'està produint la revolució de les ciutats mitjanes que, a base de petits pavellons, han acollit els principals esports de sala. L'elit té en quasi tot el país un retrat ben diferent al d'anys enrere. Fins ara, tan sols les grans ciutats tenien accés a la primera divisió. Des de fa uns anys, mitjançant els

grans patrocinadors, el suport definitiu dels quals és la televisió, pavellons de petites ciutats reuneixen els grans astres del bàsquet o el handbol en confrontacions en què es disputen títols de caràcter estatal.

Futbol i bàsquet sembla com si s'haguessen repartit el protagonisme, malgrat que encara els grans resideixen a Madrid i Barcelona. Al concert estatal s'han incorporat poblacions com Santa Coloma de Gramenet, Villalba, Lugo, l'Hospitalet, Manresa o Osca. Badalona ja era entre els grans del bàsquet fa més de vint-i-cinc anys. Era quasi impensable que localitats com Villanueva de la Serena, Alcora o Vinaròs poguessen veure de prop figures internacionals en bàsquet i handbol. Tots els anys s'estableixen veritables pugilats per tal d'aconseguir espectacles de primer ordre en pavellons on amb prou feines si caben 3.000 persones.

La nova frustració de l'esport resideix precisament en aquests locals de les ciutats mitjanes. En principi, amb bon criteri, foren creats per tal de cobrir les deficiències dels centres escolars de la localitat, i per tant, no estaven preparats per a espectacles en què el taquillatge ha de ser part fonamental. Ara hi ha esports de sala amb grans pressupostos, quan no es poden col·locar 500 espectadors a les grades. D'altra banda, en la construcció dels millors palaus d'esports hi hagué oblit per a dos esports amb tradició en pistes cobertes, com són l'atletisme i el ciclisme.

Durant molts anys, d'ara endavant, caldrà sol·licitar sensibilitat als governants perquè giren els ulls cap a les pistes de tarta. Afortunadament per a l'esport, les finestretes comencen a estar obertes més hores, i les dependències oficials són molt més properes al ciutadà. El repte del futur equipament esportiu és ja en mans de les comunitats autònomes i dels ajuntaments. □

* Cap dels Serveis Informatius Esportius de TVE.